

"een trui voor een inktvis"

Brrrrrrrrrrrrrrrrrrrr, het is k.k.koud. Met mijn acht armpjes probeer ik mij warm te houden, maar het helpt niets. "Izi", roept papa, "wat doe je?" "Ik heb het zo k.k.koud", zeg ik, terwijl ik wat heen en weer zwem om te proberen warm te worden. "Ga je moeder dan eens helpen met het zeewier, dan word je vanzelf wel warm", zegt papa. Ik geloof er niks van, maar goed, ik zwem naar mijn moeder en begin aan het zeewier te trekken. Au, dat snijdt in mijn armpjes. Ik vind het niet leuk en boos ga ik wat aan de kant wiebelen. Dàt doen mijn zusjes maar, het is trouwens ècht meidenwerk!

We slapen onder een stuk rots dat uitsteekt. Een beetje zweven door het water, zachtjes wuivend met onze acht armen. Alleen ik bibber erbij, want alleen ik heb het k.k.koud. Ik slaap niet goed. Straks krijg ik nog kwallen onder mijn ogen. Dáár schrik ik zo van, dat ik mijn moeder wakker maak en het haar vraag. "Jongen toch", zegt ze gapend, "Je bedoelt natuurlijk wàllen...en dat zal wel meevallen, die zie je niet zo gauw bij een inktvis. Maar waarom kun je niet slapen. Heb je het zó koud? Kom dan maar bij me". Ze slaat haar acht armen om me heen en dan wordt het heerlijk warm...warm...

Patssssssssssssss...dàt was een klap. Mijn zusjes en ik spelen met schelpen. We slaan ze naar elkaar toe en proberen terug te slaan. Nú heb ik het niet koud. Maar als ik moe word en aan de kant ga wiebelen, duurt het maar éventjes voor ik het weer k.k.koud krijg. Vandaag gaan we bij mijn oma op bezoek. Ik ga haar vragen of ze een trui voor me breit. Ik heb wel eens gehoord dat mensenoma's truien breien. Maar mensen hebben twéé armen. Ik weet niet of je een trui met acht mouwen kunt breien. Maar ik vraag het haar tòch!

Vóór we naar oma gaan, moeten we eerst onze napjes poetsen, met zand. Ik probeer wel eens weg te wiebelen, maar mama heeft àlles in de gaten. "Hier komen jij", zegt ze streng, "voor jóu is het al helemáál makkelijk. Met dat gebibber hoef je alleen je napjes maar tegen het zand te houden. De rest gaat vanzelf. Mijn zusjes kijken jaloers als mijn napjes vanzelf schoon worden. Nou, ze dènken maar dat het fijn is. Het is níet leuk als je het aldoor k.k.koud hebt.

Oma is lief. Ze kijkt bezorgd naar me als ik bibberend naar haar toe wiebel. "Ach jongen toch, wat zal ik eens doen om je van dat gebibber af te helpen? "Wil je alsjeblieft een trui voor me breien, eentje met acht mouwen, oma?" "Een trui? Wat is dat, kereltje? En hoe moet dat?" Oma is nooit zo nieuwsgierig naar mensen. Vandaar dat ik het haar uitleg. "Maar Izi, wol van schapen hebben we hier niet en hoe moet dat...breien?" Mama is eigenlijk best héél slim. Ze vraagt of het niet met zeewier kan. Waarom eigenlijk niet? Even later zitten ze samen te knutselen. Ik vind dat zó lief, dat ik vanzelf warm van binnen word.

De trui wordt móóí! Eentje van zeewier. De éérste op de héle wereld. En in de zee natuurlijk. De àllereerste trui in de zee. Wàt zal iedereen opkijken. Hij is vast morgen af, zegt oma. Nog één nachtje wiebelen. Mama houdt me 's nachts stevig vast. Overdag heb ik het nog wel k.k.koud, maar het is nèt of het wat minder erg wordt, nu ik weet dat de k.k.kou bijna voorbij is. En mama had gelijk, er is nergens een inktvis met wallen onder zijn ogen te vinden.

De trui is af!!! Hij is hartstikke mooi geworden. Alleen zijn mama's mouwen iets langer dan die van oma. Maar dat maakt niet uit, zegt ze. Die slaan we gewoon om, dat geeft niks. Ik kruip met al mijn armen vooruit in de trui. Hij zit geweldig. Ik ben een heel knappe inktvis, zegt oma en weet je: ik heb het niet meer koud.